

Sygn. akt V GC 30/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Rafał Rogiński

Protokolant: st. sekr. sądowy Aneta Szymborska

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2020 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę 6 470,57 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 6 092,10 zł (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt dwa złote dziesięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

6 012,10 zł od dnia 01 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,

80,00 zł od dnia 17 października 2019 roku do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3191,53 zł, w tym kwotę 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

4. nakazuje zwrócić powodowi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego

w Ostrołęce kwotę 25,47 zł (dwadzieścia pięć złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem zwrotu części zaliczki uiszczonej przez powoda w poczet wynagrodzenia biegłego która nie została wykorzystana.

Sędzia

Rafał Rogiński

Sygn. akt V GC 30/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

w pozwie skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6 470,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 6 390,57 zł od dnia 01 lipca 2019 r. do dnia zapłaty i od kwoty 80,00 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 30 maja 2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego został uszkodzony pojazd marki (...) nr rej (...) będący własnością R. K.. Sprawca zdarzenia miał zawartą z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkodę zgłoszono pozwanemu, który zarejestrował ją pod numerem (...) i wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 8 743,34 zł.

Poszkodowany zbył na rzecz powoda wierzytelność z tytułu poniesionej szkody.

W dniu 19 sierpnia 2019 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Od nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz argumentował że, powód nie udowodnił faktu naprawy pojazdu jak również, iż powód nie wykazał, że szkoda powstała po jego stronie była wyższa od kwoty wypłaconej przez pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 30 maja 2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) nr rej. (...) będący własnością R. K.. Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z (...) Spółka Akcyjna w W.. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona przez poszkodowanych pozwanemu i zarejestrowano ją pod numerem (...). Poszkodowanemu wypłacono odszkodowanie w wysokości 8 743,34 zł.

Sporządzona została kalkulacja naprawy zgodnie, z którą koszty naprawy samochodu wynosiły 12 303,99 zł a z podatkiem VAT 15 133,91 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 80,00 zł.

W dniu 16 lipca 2019 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności przysługujących im w stosunku do (...) S.A.

Powód pismem z dnia 26 lipca 2019 r. złożył odwołanie od decyzji (...) oraz wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6 390,57 zł. Pozwany poinformował powoda, że nie znalazł podstaw do dokonania dopłaty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: pisma pozwanego z dnia 04.06.2019 r. k 14, kalkulacji naprawy k 15-16, umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 16 lipca 2019 r. k 17-19, odwołania od decyzji wraz

z wezwaniem do zapłaty k 21, pisma (...) k 22, zeznań świadka R. K. k 82, akt szkody na płycie CD k 38.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W przedmiotowej sprawie sporna była kwota przysługująca powodowi z tytułu naprawienia szkody powstałej w wyniku wypadku komunikacyjnego oraz obowiązek poniesienia kosztów sporządzonej kalkulacji naprawy.

Sąd nie podzielił podnoszonego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu braku legitymacji czynnej.

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Nie można mówić o sprzeczności umowy przelewu z naturą stosunku jaki powstał na skutek szkody czy o naruszeniu zasad współżycia społecznego. Zdaniem Sądu z treści umów przelewu wierzytelności wynika strony, że jej strony w prawidłowy sposób oznaczyły wierzytelności. Ponadto stwierdzić należy, że w przypadku odpowiedzialności in solidum chodzi o całkowicie odmienne zobowiązania, związane z jednym celem, zwykle w postaci naprawienia jednej szkody. Powyższe skutkuje tym, że w wyniku zdarzenia rodzącego odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego powstają samodzielne zobowiązania tak po stronie sprawcy szkody, jak i ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, a odrębność tych tytułów prawnych powoduje, iż losy tych zobowiązań mogą być różne. Konsekwencją tego stanu rzeczy musi być zachowanie niezależności poszczególnych stosunków prawnych w czasie ich trwania. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 maja 2014 r. III CSK 224/13.

Dlatego zdaniem Sądu ze względu na niezależny byt zobowiązania każdego z dłużników (ubezpieczyciela i ubezpieczonego) jak również specyfikę odpowiedzialności in solidum uprawnione jest zbycie przez poszkodowanego przysługującej mu wierzytelności względem tylko jednego z dłużników.

Na podstawie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała sama odpowiedzialność pozwanego za sprawcę szkody. Pozwany podnosił jednak, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie, a powód nie udowodnił faktu naprawy pojazdu oraz wysokości koszty naprawy. Ponadto pozwany argumentował, że oferował poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztatach z nim współpracujących.

W ocenie Sądu należne poszkodowanemu odszkodowanie powinno odpowiadać niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu a jedynym kryterium ustalenia wysokości odszkodowania jest koszt należycie wykonanej naprawy niezależny od tego czy pojazd został faktycznie naprawiony a jeżeli został to za jaką kwotę. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie czemu wyraz dał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 lutego 2019 r.

(Sygn. akt III CZP 91/18) oraz uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r.

(Sygn. akt II CNP 41/17)

Zdaniem Sądu tylko do poszkodowanego, należy wybór czy skorzysta z przedstawionej mu oferty naprawy pojazdu czy też naprawi pojazd we własnym zakresie, a nieskorzystanie z oferty naprawy pojazdu nie może powodować dla niego żadnych negatywnych konsekwencji o ile koszty przeprowadzonej naprawy nie przekraczają normalnych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził,

że naprawa pojazdu za kwotę wyplaconą poszkodowanemu przez pozwanego była niemożliwa do zrealizowania.

Wynika to ze złożonych przez poszkodowanego na rozprawie zeznań i dowodu z opinii biegłego. W ocenie Sądu zeznania poszkodowanego są wiarygodne a opinia biegłego jest rzetelna, wyczerpująca i nie ma jakichkolwiek podstaw do jej zakwestionowania. Na uwagę zasługuje również fakt, że strony nie złożyły żadnych zastrzeżeń do tej opinii.

Biegły odpowiadając na postawione pytania wskazał, że koszt naprawy samochodu marki (...) ustalony w systemie (...) na miesiąc i rok powstania szkody (30.05.2019 r.) przy użyciu części oryginalnych z logiem producenta pojazdu i stawki za roboczegodzinę w wysokości 100,00 netto stosowanej w 2019 r. przez nieautoryzowane warsztaty w miejscu zamieszkania poszkodowanego wynosi 11 996,29 zł netto a z podatkiem VAT 14 755,44 zł. Zaznaczyć należy, że wysokość kosztów naprawy wskazanych przez biegłego odbiega tylko w niewielkim stopniu od wysokości kosztów podanych w dołączonej do pozwu kalkulacji naprawy (różnica to kwota 378,47 zł).

Sąd nie podzielił również stanowiska pozwanego, kwestionującego zasadność wydatków poniesionych przez powoda na opinię rzeczoznawcy. W uchwale z dnia 02 września 2019 r. (Sygn. akt III CZP 99/18) Sąd Najwyższy stwierdził, że „poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Zgodnie z zacytowaną uchwałą zwrot kosztów prywatnej opinii przysługuje również cesjonariuszowi. Zauważyć należy jednak, że w przedmiotowej sprawie kalkulacja naprawy została sporządzona na zlecenie poszkodowanych jeszcze przed podpisaniem umowy sprzedaży wierzytelności.

Dlatego Sąd uznał, zasadność domagania się przez powoda od pozwanego kwoty poniesionej z tytułu wydatków na sporządzenie kalkulacji naprawy.

Powództwo zostało oddalone w nieznaczej części tylko co do kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kosztami naprawy wskazanymi w dołączonej do pozwu kalkulacji naprawy a kosztami naprawy wskazanymi w opinii biegłego (kwota 378,47 zł).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i 100 k.p.c. Ponieważ powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądanie to zasądzono obowiązek zwrotu wszystkich kosztów od pozwanego.

Na koszty procesu w sprawie, poniesione przez stronę powodową składają się opłata od pozwu w wysokości 400,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1 800,00 zł oraz uiszczona zaliczka w poczet wynagrodzenia biegłego z której wypłacono biegłemu kwotę 974,53 zł. Sąd nakazał również zwrócić powodowi kwotę 25,47 zł tytułem zwrotu części niewykorzystanej zaliczki uiszczonej w poczet wynagrodzenia biegłego.

Sędzia Rafał Rogiński

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)